

Betragtninger, der fra anden Side gøres gældende, hvis ikke netop Arbejderne i saa høj Grad var uden Skyld i den Nødstilstand, hvori de er stedt. Thi hvad er det, der er sket gennem de Aar, vi har gennemlevet siden den store Verdenskatastrofe? Der er jo sket det, at af Konjunkturgevinsten, af alt det, der tjentes paa Varelagrene, alt det, der tjentes i Opgangsperioden, har Arbejderne ikke faaet nogen Part, i alt Fald kun i den sidste Ende og en meget ringe Part. Det er Bedrifternes Indehavere, der har faaet Konjunkturgevinsten. At man saa har anbragt den paa Steder, hvor man nu ikke kan faa fat paa den til at imødegaa Nedgangsperioden med, det er en Sag for sig, og Ansvarer herfor maa helt og fuldt lægges paa dem, som havde Ledelsen af Industrien, Haandværket og de andre Erhverv, hvori Konjunkturgevinsten er forsvundet. Men Arbejderne sætter man ud — Arbejderne, der først i Løbet af de sidste Aar fik Dækning for Prisstigningen ved en beskedent Lønforhøjelse, der meget hurtigt blev reduceret, saaledes at man for store Dele af Arbejderstandens Vedkommende i Virkeligheden kan sige, at Lønstigningen siden 1914 reelt er yderst ringe. Arbejderne, der ikke har faaet Konjunkturgevinsten, dem sætter man ud i Arbejdsløshed, samtidig med at man nægter sin Medvirken til ved en rimelig Lovgivning at skaffe dem blot det nødvendige til at leve af. Det er jo ikke alene Haandværket og Industrien, der kommer til at lide under de Vanskeligheder, vi er kommet ind i, ogsaa andre Erhverv kommer sikkert til at lide derunder. Det kan være, at Konjunkturgevinsten i andre Erhverv er forsvundet paa anden Maade end i Haandværk og Industri, men Resultatet vil være det samme, nemlig at de, der sidder i Bedrifterne, nu ikke er i Stand til at klare sig, og det kunde jo være, at visse meget betydende Erhverv inden alt for længe kom her til Rigsdagen og ønskede en Ordning tilvejebragt, som kunde sikre et roligt Forløb af Deflationskrisen. Jeg er paa Forhaand sikker paa, at Regeringen vil tage det størst mulige Hensyn til et saadant Ønske, men saa synes jeg ogsaa, man har en Pligt til paa rimelig Maade at hjælpe den Arbejderbefolkning, som ikke har haft nogen Mulighed for at faa og ikke har faaet nogen Konjunkturgevinst, saa man ikke lægger hele Byrden over paa Arbejderne alene. For det er jo ikke i alle Tilfælde saaledes, at Virksomhederne er gaaet i Staa, fordi de overhovedet ikke kunde arbejde mere. Der er ogsaa nogle Virksomheder, selv om det ikke er saa for-

færdelig mange, der ganske forsætlig har skabt Arbejdsløshed for at faa deres Lagre solgt ud. Ikke en Gang paa de Lagre, man havde liggende, vilde man tage det Konjunkturtab, man vidste der skulde komme. Man har ganske hensynsløst sat Arbejderne ud, og saa synes jeg, at man ikke ret vel kan sige til Arbejderne, at nu skal de henvende sig til Hjælpekasserne, for ganske vist er disse Hjælpekasser i Almindelighed meget gode Institutioner, men det kan ikke undgaas, at den Hjælp, der ydes gennem dem, er i høj Grad uensartet. Det Syn, hvorefter Hjælpen fordeles, er uensartet Landet over, og Fordelen ved det foreliggende Lovforslag er jo, at det giver ensartede Regler for alle arbejdsløse, enten de bor i Viborg, Aalborg eller København. Og det er en meget værdifuld Ting.

Jeg beklager i høj Grad, at det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) tog saa afgjort Afstand fra alle Lovforslagets Bestemmelser. Man kan ganske vist sige, at Arbejdsløsheds-kasserne kunde have haft et højere Kontingent, men Evnen hos Kasserens Medlemmer til at betale er jo højst forskellig, og selv om der indenfor enkelte Fag, maaske ogsaa indenfor Arbejdsmændenes store Kasse, der omfatter saa mange Brancher, findes Medlemmer, som kunde betale et højere Kontingent, end de hidtil har betalt, maa Kontingentet dog ikke være større end, at Kassen kan rumme ogsaa dem, der har lavere Fortjeneste. Thi naar man vil spænde Forsikringskontingentet saa højt op, at de med de laveste Fortjenester ikke kan betale det, ødelægger man i Virkeligheden det sundeste i det Forsikringsprincip, der er nedlagt i den sociale Lovgivning. Derfor synes jeg, der er god Grund til, da det i høj Grad er Rigsdagens Beslutninger, der er Skyld i den Krise, vi gennemlever, ekstraordinært at stille Midler til Raadighed for de Kasser, som paa Grund af Krisen er kommet i særlige Vanskeligheder. Det Beløb, der er Tale om, er ikke særlig stort. Allerede den Oplysning, den højtærede Socialminister gav om en enkelt Kasse, som har maattet laane meget større Beløb, viser jo, at det, der her er Tale om, ikke kan blive forfærdelig meget til hver enkelt Kasse, men dog en Støtte og Hjælp som Anerkendelse fra Rigsdagens Side af, at Rigsdagen har et Ansvar for den økonomiske Situation, vi er inde i.

Til det ærede 3die Medlem for 4de Kreds vil jeg gerne sige, at Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 31, Stykke 6, kunde være meget god, hvis der kun var Krise i et enkelt eller ganske enkelte, og navnlig